

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA FINANCE

FINANČNA UPRAVA REPUBLIKE SLOVENIJE

Generalni finančni urad

Šmartinska cesta 55, p.p. 631, 1001 Ljubljana

T: 01 478 38 00

E: gfu.fu@gov.si

www.fu.gov.si

Adria Tax Fin Group d.o.o.

PC Meltal

Turnerjeva ulica 17

2000 Maribor

Številka: 0920-2885/2025-3

Datum: 14. 05. 2025

Zadeva: Organizacije za kolektivno upravljanje pravic in DDV

Zveza: vaš dopis z dne 6. 2. 2025

Prejeli smo vaš dopis z vprašanji s področja DDV, ki se porajajo organizacijam za kolektivno upravljanje avtorskih in sorodnih pravic (v nadaljevanju organizacije) ob novi sodbi sodišča Evropske Unije (v nadaljevanju Sodišče EU) C-179/23 (Credidam) in njeni implementaciji v praksi. V dopisu navajate predstavitev šestih organizacij, ki uporabnikom (RTV organizacijam, operaterjem retransmisije, lokalom, uvoznikom naprav, ipd) izdajajo dovoljenja za uporabo avtorskih del in predmetov varstva in zbirajo sredstva, ki jih nato razdelijo imetnikom pravic. Pri tem so na podlagi Zakona o kolektivnem upravljanju avtorskih in sorodnih pravic – [ZKUASP](#) upravičene iz zbranih sredstev pokriti stroške poslovanja. Organizacije so na podlagi zakona nepridobitne oz. so v lasti in pod nadzorom svojih članov in delujejo v imenu in za račun imetnikov pravic na podlagi dovoljenj, ki jih izdaja Urad RS za intelektualno lastnino (v nadaljevanju URSIL).

Organizacije na podlagi sklenjenih sporazumov z reprezentativnimi združenji uporabnikov ter na teh sporazumih temelječih pogodb s posameznimi uporabniki dovolijo uporabo (v primeru izključnih materialnih pravic) ter zbirajo sredstva za imetnike pravic, v praksi torej izstavljajo račune uporabnikom skozi vse leto. Pri tem cena, ki jo zaračunavajo, predstavlja avtorski honorar ali nadomestilo, ki se določi s tarifo, ki se doseže na pogajanjih z reprezentativnimi združenji uporabnikov. Ob koncu poslovnega leta je znan obseg zbranih sredstev. Ta sredstva se delijo imetnikom pravic na podlagi sprejetih pravil o delitvi zbranih avtorskih honorarjev in nadomestil. Obseg dodeljenih sredstev posameznemu imetniku pravic je v prvi vrsti odvisen od dejanske uporabe repertoarja organizacije, pri čemer le te s pravili določijo način spremljanja dejanske uporabe ter vrednotenja posamezne uporabe (odvisno od dolžine, časa predvajanja, načina uporabe, ipd.) ter seveda tudi od morebitnega oblikovanja namenskih skladov in dejanskih stroškov organizacije, ki jih sme organizacija odbiti od zbranih avtorskih honorarjev in nadomestil. Ob koncu poslovnega leta so organizacije dolžne pripraviti revidirano letno poročilo, iz katerega je razvidno, koliko stroškov je le ta imela s svojim delovanjem, ki jih je pokrila v breme zbranih sredstev. Zbrana sredstva iz naslova avtorskih honorarjev in nadomestil, zmanjšana za stroške poslovanja, se evidentirajo kot obveznost iz poslovanja za tuj račun (v skladu s prejetim pojasnilom SIR).

Organizacije nato opravijo t.i. razdelitev zbranih avtorskih honorarjev in nadomestil tako, da obdelajo podatke o tem, koliko od zbranih sredstev pripada posameznemu imetniku pravic in opravijo razdelitev ter o tem (s t.i. finančnim obvestilom) obvestijo imetnike pravic, ki na podlagi prejetih obvestil izdajo

račune za uporabo njihovih zaščitene del in vsebin oz. jim organizacija obračuna avtorske honorarje (v primeru fizičnih oseb, ki ne opravljajo dejavnosti). V primeru nedodeljenih avtorskih honorarjev je organizacija po zakonu dolžna izvesti vse ukrepe za identifikacijo in lociranje imetnikov pravic, pri čemer ji zakon natančno določa roke in postopke za obravnavo tovrstnih avtorskih honorarjev:

- v trenutku t.i. »razdelitve« se za določen odstotek (v primeru nekaterih organizacij je ta odstotek tudi blizu 40 %) ne ve točno, kdo so imetniki pravic (razpolaga s podatki o uporabljenem delu ali vsebini, vendar manjkajo podatki o imetniku pravic na tovrstnem delu ali vsebini (naslov, matična, davčna številka, rezidentstvo, bančni račun, ipd.)). V takem primeru skladno z zakonom obvesti tuje organizacije ter objavi seznam del na internetu s ciljem identificiranja in lociranja imetnikov pravic - primer: <https://aipa.si/media/uploads/files/2022.pdf> ali <https://www.zamp-zdruzenje.si/avtorji/iscemo-avtorje.html>, ali
- v trenutku razdelitve identificira imetnika pravic in ga individualno obvesti o znesku avtorskega honorarja, ki mu pripada za določeno leto, vendar imetnik pravic ne sporoči vseh podatkov ali ne izda računa in posledično ne more izplačati honorarja.

Pripadajoči zneski nedodeljenih avtorskih honorarjev se ne razdelijo, hranijo se na ločenem računu in se po preteku zastaralnih rokov (3 oz. 5 let) štejejo za nerazdeljene avtorske honorarje, katerih obravnavo določi organizacija (ponovna razdelitev ali oblikovanje namenskih skladov), kot to določa ZKUASP.

Navajate, da je v ZKUASP nenatančno povzeta določba točke a) 3. člena Direktive 2014/26/EU, po kateri je organizacija pooblaščenca za upravljanje avtorskih in sorodnih pravic v imenu več kot enega imetnika pravic in v korist teh imetnikov pravic. V 4. členu ZKUASP je določeno, da so organizacije pooblaščenca za upravljanje teh pravic v imenu in za račun več kot enega imetnika pravic. Nadalje navajate, da je v nadaljevanju (v 16., 25., 30., 32.,... členih) ZKUASP opredelil, da organizacije delujejo v svojem imenu za račun imetnikov pravic, ker je le tako mogoče delovati v skladu z zahtevami zakona.

V nadaljevanju navajate sodbe Sodišča EU v zadevi C-37/16 (SAWP), C-501/19 (UCMR – ADA) in C-179/23 (Credidam), ki se nanašajo na DDV obravnavo izplačil nadomestil in zaračunavanje provizij organizacij. Navajate, da opredelitev organizacije v delu, ko po Direktivi 2014/26/EU le ta deluje v imenu imetnikov pravic, po ZKUASP pa v imenu in za račun imetnikov pravic, do izdaje sodbe Sodišča EU C-179/23 (Cerdidam) večinoma ni povzročala pomembnejših praktičnih težav. Po izidu te sodbe pa menite, da je treba preučiti, ali se glede na različno opredelitev organizacije ta sodba nanaša na organizacije, ustanovljene po slovenskem pravu ali ne. V zvezi z vašimi vprašanji, navedenimi v nadaljevanju, navajate vašo stališča in prosite za potrditev.

Najprej izpostavljamo, da Finančna uprava Republike Slovenije (v nadaljevanju: FURS) na podlagi [Zakona o davčnem postopku – ZDavP-2](#) ureja pravico do informiranja za davčne zavezanca v 13. členu. Na tej podlagi FURS zavezancem za davek posreduje splošne informacije, podrobnejša pojasnila oziroma razlago posameznih določb pa v primeru, če zavezanec pri vprašanju navede konkretne informacije, ki so relevantne za pripravo pojasnila. Glede na določbo 13. člena ZDavP-2 vsebina pojasnila ne sme davčno obravnavati posameznega posla, kjer bi se ugotavljala posamezna dejstva in okoliščine konkretnega primera. V okviru informiranja se FURS ne more opredeljevati do navedb davčnega zavezanca glede posameznih konkretnih primerov, saj lahko o tem odloči le na podlagi poznavanja vseh dejstev in okoliščin, ugotovljenih v postopku davčnega nadzora.

FURS ni pristojen za pojasnila glede ustreznosti prenosa določb Direktive 2014/26/EU v ZKUASP. Izpostavljamo pa, da iz določbe 4. člena ZKUASP izhaja, da organizacije delujejo v imenu in za račun imetnikov pravic in da določba 18. člen ZKUASP, ki ureja pooblastilo imetnika pravic organizaciji, ne ureja, v čigavem imenu in za čigav račun pooblaščenca organizacija deluje (ali v svojem imenu in za račun imetnika pravic, ali v imenu in za račun imetnika pravic). Ker FURS ni pristojen za razlago določb ZKUASP, predpostavljamo, da razpolagate z ustreznimi pravnimi podlagami za vaše navedbe, da je ZKUASP opredelil, da organizacije delujejo v svojem imenu za račun imetnikov pravic, ker je, kot navajate, le tako

mogoče delovati v skladu z zahtevami zakona. Na podlagi navedenega vam glede na podatke, ki ste jih navedli, z vidika DDV zakonodaje v nadaljevanju na splošno odgovarjamo.

1. Sprašujete, če sodba Sodišča EU v zadevi C-179/23 zadeva organizacije, kot jih opredeljuje 4. člen ZKUASP in stroške poslovanja, ki jih organizacije v skladu s četrtem odstavkom 30. člena ZKUASP odbijejo od zbranih sredstev.

Sodba Sodišča EU v zadevi C-179/23 zadeva organizacije glede obdavčitve z DDV njenih stroškov poslovanja (provizije), ki si jih organizacija lahko odbije od zbranih sredstev v primeru, da so nadomestila, ki jih za račun imetnikov pravic prejme organizacija, sicer neobdavčljiva transakcija. V takem primeru je provizija, kot opravljena storitev, ki jo organizacija opravi neposredno imetnikom pravic in ki vključuje prejemanje, razdelitev in plačilo nadomestil, dejansko plačilo za opravljeno storitev in je predmet DDV.

Sodišče EU je v sodbi C-179/23 (Credidam) obravnavalo razlago določb člena 2(1)(c), člena 24 (1) in člena 25 (c) Direktive o DDV (določbe povzete v 3. točki prvega odstavka 3. člena, prvem odstavku 14. člena in c) točki drugega odstavka 14. člena ZDDV-1) v primeru provizije za upravljanje, ki jo prejme organizacija za prejemanje, razdelitev in plačilo nadomestil, dolgovanih imetnikom pravic, in sicer v primeru nadomestil za privatno razmnoževanje. Pri tem je navedlo, da so same storitve privatnega razmnoževanja primerljive s storitvami, ki so bile obravnavane v zadevi C-37/16 (SAWP), v kateri je sodišče razsodilo, da imetniki pravic reproduciranja ne opravijo storitve v smislu Direktive o DDV za proizvajalce in uvoznike praznih nosilcev podatkov in naprav za snemanje in reprodukcijo, od katerih organizacije v svojem imenu za račun imetnikov teh pravic pobirajo nadomestilo od prodaje teh naprav in nosilcev. V zadevi C-37/16 pa takrat ni bilo obravnavano vprašanje obdavčitve glede provizije, ki pripada organizaciji.

Imetniki pravic morajo na podlagi zakona organizaciji plačati provizijo za upravljanje, ki je določena v določenem odstotku prejetih zneskov in je namenjena kritju vseh stroškov, ki nastanejo zaradi delovanja organizacije, prejemanja, razdelitve in plačila nadomestil, ter ki se odtegne ob razdelitvi dolgovanih zneskov. S tem se med zadevno organizacijo in imetniki pravic, ki jih zastopa, vzpostavi pravno razmerje, v okviru katerega se izmenjajo vzajemne dajatve in je tako podana neposredna zveza med storitvami kolektivnega upravljanja, ki jih opravlja ta organizacija, in denarno dajatvijo, ki jo ti imetniki opravijo v obliki plačila provizije za upravljanje. Ta provizija je namreč dolgovana le, če so te storitve kolektivnega upravljanja opravljene in pomenijo dejansko plačilo. Te presoje ne more omajati okoliščina, da sta upravljanje zadevnih storitev kolektivnega upravljanja in plačilo provizije za upravljanje, ki se dolguje iz tega naslova, zakonsko določena. Sodišče EU je razsodilo, da organizacija opravlja storitve v smislu teh določb (torej da opravlja storitve, ki so predmet DDV), kadar, na eni strani, na podlagi zakona prejema, razdeljuje in imetnikom pravic plačuje nadomestila, ki jim jih dolgujejo nekateri z zakonom opredeljeni uporabniki, in kadar, na drugi strani, od teh nadomestil odtegne provizijo za upravljanje, ki ji jo dolgujejo ti imetniki in katere namen je kritje stroškov, nastalih s to dejavnostjo, v primeru da nadomestila, ki so tako prejeta za račun navedenih imetnikov, ne pomenijo plačila za upravljanje storitev v smislu te direktive, ki jih isti imetniki opravijo v korist teh uporabnikov.

Sodišče EU v zadevi C-179/23 (Credidam) tako zaključuje, da je provizija, ki pripada organizaciji v zvezi z nadomestili, ki niso predmet DDV, ker ne pomenijo plačila za opravljene storitve imetnikov pravic, predmet DDV.

2. Ali ima provizija, kot je opredeljena v sodbi C-179/23, enak pravni pomen kot odbitje stroškov po četrtem odstavku 30. člena ZKUASP, ko se pravice kolektivno upravljajo v imenu in za račun imetnikov pravic oz. ali enak oz. različen pravni pomen vpliva na enako oz. različno DDV obravnavo po ZDDV-1?

Če organizacija upravlja z nadomestili, ki pripadajo imetniku teh pravic, v imenu in za račun imetnikov (torej ne v svojem imenu za račun imetnikov), je provizija, ki jo zaračuna imetnikom teh pravic, predmet DDV. Tudi v takem primeru organizacija od svoje storitve, ki jo opravi v zvezi z upravljanjem nadomestil (provizije), obračuna DDV (če je identificirana za namene DDV).

3. Če je odgovor na vprašanje št. 2 pritrdilen v smislu, da je treba odbitek stroškov poslovanja po ZKUASP z vidika DDV obravnavati (v celoti ali deloma) enako, kot je opredeljeno v sodbi C-179/23 (Credidam), vas zanima, ali ta odbitek stroškov poslovanja po ZKUASP izpolnjuje vse zakonske znake za storitev po sodbah sodišča EU v zadevah C-37/16 in C-501/19 oz. posledično (če sploh) ZDDV-1, še zlasti po 2. in 5. členu ter poglavju III., podpoglavje 3. Storitve ZDDV-1, še zlasti z vidika opredelitve pojma »transakcija« in »prejemnik storitve«. Vezano na vse tri sodbe sodišča EU (C37/16, C-501/19 in C-179/23), kako je treba razumeti kriterija »legal relationship« in »supply of services« pri različnih pravnih temeljih za zbiranje sredstev (avtorski honorarji, nadomestila ter odškodnine), predvsem z vidika »commission – agent principle«? Posledično, ali sodba Credidam vpliva na vse kolektivne organizacije (v delu zbiranja sredstev in/ali v delu delitve sredstev) ali zgolj na kolektivne organizacije, ki zbirajo in delijo t.i. odškodnine?

Sodba C-179/23 se nanaša le na primere, ko sama nadomestila, ki pripadajo imetnikom pravic, niso predmet DDV, predmet DDV pa je provizija organizacije, ki jo le ta zaračuna imetnikom pravic. Sodba C-501/19 pa se nanaša na primere, ko so tako nadomestila, ki pripadajo imetniku pravic, kot tudi provizija organizacije, predmet DDV.

ZDDV-1 ne določa kriterijev za presojo obstoja pravnega razmerja in opravljanja storitev, zato so za to presojo v pomoč sodbe Sodišča EU, ki se nanašajo na poslovanje teh organizacij, ki jih navajate v dopisu. Tako iz ustaljene sodne prakse izhaja, da je storitev opravljena za plačilo in je obdavčljiva le, če med izvajalcem in prejemnikom storitve obstaja pravno razmerje, v okviru katerega se izmenjajo vzajemne dajatve, pri čemer plačilo, ki ga prejme izvajalec, pomeni dejansko protivrednost storitve, opravljene za prejemnika. Tako je, če obstaja neposredna zveza med opravljenimi storitvijo in prejeto protidajatvijo, pri čemer plačani zneski pomenijo dejansko plačilo za storitev, ki jo je mogoče individualizirati in ki je bila opravljena znotraj pravnega razmerja, v okviru katerega se izmenjajo vzajemne dajatve. Pravno razmerje med organizacijo in imetnikom pravice obstaja tudi, če organizacija pobira nadomestila od uporabnikov na podlagi zakona.

4. Če je odgovor na vprašanje št. 3 pritrdilen, vas zanima, kdaj nastane »transakcija« in kdo so »prejemniki storitev« glede na drugi odstavek 34. člena in 35. člen ZKUASP, po katerem so vsi imetniki pravic, za katere je organizacija upravljala njihove pravice, znani najprej ob sprejetju letnega poročila za preteklo poslovno leto (konec junija) oz. do 30. 9., ko organizacija izvede t.i. delitev (to je razporeditev zneskov po avtorskih delih in po imetnikih avtorskih pravic) in najkasneje (če sploh) po izteku roka iz šestega odstavka 35. člena ZKUASP oz. zastaralnega roka iz Obligacijskega zakonika (5 let). Kadar organizacija nastopa v smislu 28. člena Direktive o DDV (delovanje v svojem imenu za tuj račun, posreduje pri opravljanju storitev, ki so obdavčljive z DDV), se s temi dilemami ne srečujete (obveznost obračuna DDV nastane ob izstavitvi računa uporabnikom pravic, pravica do odbitka nastane v trenutku prejema računa s strani imetnika pravice).

Storitev upravljanja z nadomestili, v okviru katere organizacija opravi več dejanj, kot so zbiranje nadomestil od uporabnikov, razdelitev in priprava za izplačilo nadomestil imetnikom pravic se obravnava kot enotna transakcija, torej kot storitev upravljanja z nadomestili. Organizacija opravi svojo storitev upravljanja nadomestil imetnikom pravic, ko zbrana nadomestila tudi razdeli in izplača imetnikom pravic. Če organizacija zbira nadomestila od uporabnikov in jih razdeljuje drugim

organizacijam, opravi svojo storitev upravljanja nadomestil z razdelitvijo nadomestil tej drugi organizaciji.

V skladu s prvim odstavkom 33. člena ZDDV-1 obdavčljivi dogodek in s tem obveznost obračuna DDV nastane, ko so storitve opravljene. Nadalje se z drugim odstavkom 33. člena tega zakona med drugim določa, da če se za opravljene storitve izdajajo zaporedni računi ali se izvršijo zaporedna plačila, se šteje, da so opravljene v trenutku, ko poteče obdobje, na katero se taki računi ali plačila nanašajo, vendar to obdobje ne sme biti daljše od enega leta.

V skladu s prvim odstavkom 34. člena ZKUASP kolektivna organizacija redno, skrbno in natančno dodeljuje in izplačuje zbrane avtorske honorarje avtorjem v skladu z vnaprej določenimi pravili o delitvi zbranih avtorskih honorarjev. Nadalje drugi odstavek tega člena določa, da kolektivna organizacija opravi dodelitev in izplačilo zbranih avtorskih honorarjev čim prej, najpozneje pa v devetih mesecih po koncu poslovnega leta, v katerem so bili zbrani, razen če iz objektivnih razlogov, ki niso na strani kolektivne organizacije ali zunanjega izvajalca, to ni mogoče. Objektivni razlogi so tisti, ki so povezani s poročanjem uporabnikov, identifikacijo pravic imetnikov pravic ali usklajevanjem informacij o avtorskih delih.

Kot navedeno pri odgovoru na vprašanje 3, se storitev šteje za opravljeno, če poleg tega, da obstaja neposredna zveza med opravljeno storitvijo in prejeto protidajtvijo, tudi plačani zneski pomenijo dejansko plačilo za storitev, ki jo je mogoče individualizirati in ki je bila opravljena znotraj pravnega razmerja, v okviru katerega se izmenjajo vzajemne dajatve.

Iz ustaljene sodne prakse izhaja, da morajo biti zato, da bi lahko nastala obveznost obračuna DDV, vse upoštevne informacije, ki se nanašajo na obdavčljivi dogodek, namreč storitve, že znane in zlasti morajo biti storitve natančno določene. Torej je obveznost obračuna DDV od storitve, ki jo v zvezi z nadomestili opravi organizacija imetnikom pravic, mogoče določiti šele, ko organizacija zbrana nadomestila razdeli in izplača imetnikom pravic (oz. drugi kolektivni organizaciji, ki je upravičena do določenega odstotka zbranih nadomestil).

Iz navedenega izhaja, da organizacija za kolektivno upravljanje opravi svojo storitev upravljanja imetnikom pravic, ko zbrana nadomestila tudi razdeli in izplača imetnikom pravic. Organizacija, ki zbira nadomestila od uporabnikov in jih razdeljuje drugim organizacijam, pa opravi svojo storitev upravljanja nadomestil z razdelitvijo nadomestil tej drugi organizaciji.

Pojasnjujemo še, da mora kolektivna organizacija, identificirana za namene DDV, od opravljene storitve, t.j. ko opravi razdelitev sredstev imetnikom pravic, obračunati DDV, če storitev opravi imetniku pravic - davčnemu zavezanec s sedežem/prebivališčem v Sloveniji ali imetniku pravic, ki ni davčni zavezanec.

Če je imetnik pravic davčni zavezanec s sedežem v drugi državi, velja obrnjena davčna obveznost in je prejemnik storitve določen kot oseba, ki mora od prejete storitve obračunati in plačati DDV. V takem primeru kolektivna organizacija na računu za svojo opravljeno storitev (provizijo) navede klavzulo o obrnjeni davčni obveznosti. Če je prejemnik iz druge države članice, mora kolektivna organizacija o tako opravljenih storitvah poročati v obračunu DDV (polje 12) in v rekapitulacijskem poročilu.

5. Če je odgovor na vprašanje št. 3 pritrdilen (deloma ali v celoti ter kakšna je razlika), vas zanima, ali je treba razumeti storitve kolektivnega upravljanja kot dobave storitve iz drugega odstavka 33. člena ZDDV-1 (v celoti ali deloma), torej kot storitve, kjer se izdajajo zaporedni računi oz. izvršijo zaporedna plačila, ne glede na odgovor na vprašanje št. 4. Namreč, delilna masa in upravičenci do delitve (imetniki pravic) je znana (in deljiva) šele v obdobju med 30. 6. in 30. 9. naslednjega leta, trenutek nastanka davčne obveznosti oz. trenutek obdavčitve pa na

dan 31.12. tekočega leta, če je odgovor na prvi del tega vprašanja pritrdilen. Ker so imetniki pravic tudi tako domači kot tudi rezidenti (s statusom oseb, identificiranih za DDV ali brez tega statusa) in ker je število imetnikov pravic v primerih nekaterih kolektivnih organizaciji precejšen (več kot 60.000) na 31.12. ni mogoče izdati računov za opravljene storitve, saj niso znani prejemniki storitev. V tej zvezi je treba odgovoriti, ali je z vidika predpisov o DDV in mnenj oz. stališč dopustno, da kolektivne organizacije, v primerih kadar ne delujejo v skladu z 28. členom DDV Direktive uporabijo določila ZDDV-1 iz poglavja III/5, ki se nanašajo na kupone in dobavo storitev, ki jo opravijo obdavčijo šele ob izdaji računa (ko je identificiran tip naročnika in posledično kraj opravljanja storitev)?

Glede na predhodno dane odgovore glede provizije za upravljanje z nadomestil, ki niso predmet DDV, odgovor na to vprašanje ni potreben. Drugače pa je v primeru, ko organizacija deluje v svojem imenu in za račun imetnikov pravic in so tudi nadomestila predmet DDV. V slednjem primeru se za organizacijo, ki posreduje pri opravljanju storitev in je komisionar, šteje, da je najprej prejela zadevne storitve od imetnika pravic, za račun katerega deluje in ki je komitent, hkrati pa je te storitve sama opravila za stranko (uporabnika). V slednjem primeru obdavčljivi dogodek za organizacijo nastane hkrati z obdavčljivim dogodkom za nadomestilo, ki pripada imetniku pravice in ki je predmet DDV.

6. Kako kolektivna organizacija postopa z vidika ZDDV-1 v primeru neidentificiranih in nelociranih imetnikov pravic, katerih avtorski honorarji se obravnavajo kot nedodeljeni avtorski honorarji po 35. členu ZKUASP?

Organizacija ne opravi storitve upravljanja nadomestil imetnikom pravic za plačilo v primeru neidentificiranih in nelociranih imetnikov pravic, katerih avtorski honorarji se obravnavajo kot nedodeljeni avtorski honorarji po 35. členu ZKUASP.

Kot pojasnjeno pri odgovoru na vprašanje št. 4, organizacija opravi svojo storitev upravljanja nadomestil imetnikom pravic, ko zbrana nadomestila tudi razdeli in izplača imetnikom pravic.

7. Kako ravnati ob t.i. končni razdelitvi, ki se izvede praviloma šele po izteku 5 letnega obdobja in ali lahko organizacija v tem delu stornira interni obračun (ne glede na dejstvo, da je preteklo 5 let od prve razdelitve) in dodatno obračuna DDV glede na določene in določljive prejemnike storitev ob končni razdelitvi? Pri tem izpostavljate, da gre za postopek, opredeljen v 35. členu ZKUASP in ne za napako zavezanca (organizacije), zato zamudne obresti ne bi smele biti obračunane, saj organizacija ni vedela, komu je opravila storitev. Ali obstaja zakonska podlaga za oprostitev obračuna zamudnih obresti?

Kot izhaja iz odgovora na vprašanje št. 6, če organizacija ne opravi tudi izplačila nadomestila imetniku pravice, z vidika DDV zakonodaje imetniku pravice ni opravila storitve za plačilo in ne obračuna DDV.

8. V primeru odbitkov za namenske sklade, ki zmanjšujejo zbrana sredstva oz. se oblikujejo iz nerazdeljenih avtorskih honorarjev, je treba po 4. točki drugega odstavka 41. člena ZKUASP izkazati stroške poslovanja kolektivne organizacije. Ali je treba z vidika ZDDV-1 te stroške obravnavati enako kot stroške kolektivnega upravljanja? Če je odgovor pritrdilen, kakšna je obravnava zgoraj postavljenih vprašanj za stroške, povezane z delovanjem skladov?

Oblikovanje namenskih skladov po 33. členu ZKUASP za nerazdeljene avtorske honorarje ni storitev, ki bi bila predmet DDV (DDV se ne obračuna).

S spoštovanjem,

Pripravila:
Ida Volavšek,
finančni svetnik

Peter Grum,
generalni direktor

Vročiti: askofic@adriataxfi.group